Lenka Tarabová: ROZHOVOR SE SLEČNOU VE FRONTĚ NA TEČKU

- CZ24 News | 2. listopadu 2021

ČESKO: Smutně jsem se dívala na lidi ve frontě na tečku. Je až děsivé, jak stojí pěkně za sebou, i když bylo zřejmé, že někteří přišli spolu. Zhruba 10 minut jsem stála na schodech k toaletám a sledovala jejich chování.

Ti lidé jsou odevzdaní. Žádná radost, že si jdou ochránit zdraví. Jsou tam pod nátlakem, zahnáni do kouta a z donucení.

Ta téměř dokonalá řada pěkně za sebou mne vrátila myšlenkami do dokumentárních filmů zachycujících fronty na vlaky. Je v tom nějaký rozdíl? Tito lidé také vůbec netuší, kam je to zavede, a co s nimi bude v dalších dnech.

Jen slepě věří. U vchodu do tečky stála sympatická drobná černovlasá slečna, v ruce desky s klipem a vyplňovala potřebný dotazník.

Já: “dobrý den, mohla bych Vám nahlédnout pod ruku a podívat se, co to vyplňujete?”
Slečna: “To je dotazník, který předají i Vám, až se dostanete na řadu.”
J: ” Víte, já se očkovat nenechám, nevěřím té šmakuládě a žádné nemoci se nebojím. Nejsem z Prahy a chtěla jsem se přesvědčit, že ty fronty v TV nejsou komparz.”
S: “Já také nejsem z Prahy. Přijela jsem se naočkovat. Já se žádné nemoci také nebojím. Ale od zítra už všechno zpřísňují, všude chtějí testy, teď si je budu hradit a to si nemohu dovolit. Bez testů nebo očkování už se nikam nedostanete. Doteď to šlo, ale od zítra už to bude jiné.”
J: “A to vám nepřipadá divné? Vy se nebojíte, že by to bylo nebezpečné a celý ten tlak na očko je zavádějící?”
S: “Jenže s tím se nedá nic dělat a já chci mít klid. Nemohu nikde lítat po testech a ještě si je platit. Slyšela jsem, že hrozí neplodnost. Ale nevěřím tomu. Proč by toto někdo chtěl a lidem ubližoval?”
J: “A co když přijde moment a vy zjistíte, že jste si nechala píchnout něco nebezpečného?”
S: “Já jsem mladá a zdravá, mně se nic nemůže stát.”
J: “Koukám, že dotazník musíte podepsat. Četla jsem, že podpisem zbavujete ostatní zodpovědnosti, kdybyste měla nežádoucí účinky a tím se ochuzujete o případné kompenzace.”
S: “Tak já to nepodepíšu a zeptám se na to vevnitř.”

Popřála jsem slečně hodně štěstí a příjemný zbytek dne. Jestli něco skutečně řekla, co jí odpověděli a jak to dopadlo, už se nikdy nedovím. Slečnu jsem nechtěla strašit případy mladých lidí z mého okolí s vážnými nežádoucími účinky.

Nevěřila by mi. Ona byla přesvědčená, že si jde pro východisko. Nikdo by jí přeci nechtěl ublížit. V ten moment dal security tmavší pleti pokyn, že mohou jít dovnitř další. Šli. Pěkně v řadě za sebou. Dalších pět.

Dívala jsem se těm lidem do očí. Byli ode mě na půl metru. Pak jsem šla podél fronty ven. Oni v těch očích nemají žádnou jiskru. Dostali je. A nikomu (ani securiťákovi) na mně nebylo nic divné. Byla jsem bez náhubku a na bundě čitelnou placku.

“NENECH SE ZASTRAŠIT, VYSTUP Z ŘADY”

Lidičky, vy se držte. Vy víte, jak se věci mají. Vy máte jiskru v očích, neodevzdali jste se. Od zítra se nic nemění. Je to jen další nezákonné nařízení, a jako i ta předchozí nebude většina lidí dodržovat.

Dokonce na Václaváku v malých obchůdcích lidé bez respirátorů, prodavači také. V restauracích také. Ve větších obchodech to mělo dost lidí pod nosem. V Primarku ve vchodě obézní sekuriťák, 2x za tu chvilku, co jsem nakukovala, stáhl respirátor a prošťoural se prstem v nose.

A ještě přidám obrázek z metra. Mladý muž cca 30 let si stáhnul respirátor, pár sekund si okusoval nehty a pak si ho zase nasadil. Všichni do jednoho (na koho jsem dohlédla) se minimálně jednou za těch 20 minut, co jsem metrem jela, respirátoru dotkli.

Pak mě ty nevraživé pohledy některých opravdu baví

Na Florenci nastoupil mladík s buldočkem. Mladík měl náhubek, pejsek ne. Jak jsem seděla, měla jsem pejska na pár cm od sebe. Zadívala jsem se na něj. Asi měl radost, že vidí obličej. Skočil mi předními tlapkami na stehna. Mladík se začal omlouvat. Řekla jsem mu, že nemá za co. Zvířata vždy umí vycítit duši člověka. Ten pejsek věděl, že se nebudu zlobit a ještě vyhrál pohlazení. Asi začnu sepisovat “Příběhy z metra v době kovidí”.

Autor: Lenka Tarabová

Zdroj: czechfreepress